

Հովհաննես Թումանյան

Լուսավորչի կանթեղը

Կես գիշերին կանթեղը վառ
Կախ է ընկած երկրնքից,
Լուսավորչի կանթեղն անմար
Հայոց մըթնած երկրնքից:

Կախ է ընկած առանց պարան
Արագածի կատարին,
Ու սեղանից հսկայական
Լույս է տալիս աշխարհին:

Լույս է տալիս երկա՛ր դարեր

Ու վառվում են միշտ անշեջ
Սուրբի մաքուր արցունքները
Յուդի տեղակ նրա մեջ:

Ոչ մարդկային ձեռ կրհասնի
Էն ահավոր բարձունքին,

Եվ ոչ քամին կրհանգցրնի՝
Վիշապ-քամին ահագին:

Երբ պատում է մութ խավարը
Չընաշխարհիկ մեր երկրին,
Երբ տիրում է ահն ու վախը

Թույլ, կասկածոտ սրտերին,

Ով անմեղ է, լիքը սիրով
Ու հավատով անասան,
Ով նայում է վառ հույսերով
Դեպի Հայոց ապագան,

Նա կտեսնի էն մըշտավառ
Ջահը կախված երկրնքից,
Ասես՝ աստծո աչքը պայծառ
Հսկում է ցած երկրնքից:

1902